

IN DE SCHIJNWERPER

Monique de Bruin (56) en Marian Kruijver (45): 'Ik mis een kroegie om de hoek'

Monique (l) en Marian (r) wonen sinds twee jaar in 'Ut Gloppie', Kerkbuurt 44, in het straatje links naast de Coop.

Waar heeft jullie wieg gestaan?

Monique: Ik ben geboren in Nijmegen en ben met mijn ouders zeventien keer verhuisd. De laatste jaren woonden we in Rijssenhout. Na mijn 21ste heb ik zelfstandig in Haarlem en Amsterdam gewoond en sinds 1996 in de Zaanstreek.

Marian: Ik ben geboren in de Badhuisstraat in Koog aan de Zaan. Mijn opa en mijn vaders opa speelden bij harmonieorkest Soli Koog-Zaandijk. Ik speel nu hoorn bij de afsplitsing daarvan: Jeugdharmone Nueva. In Amersfoort heb ik sociaal pedagogische hulpverlening gestudeerd.

Heb jij ook gestudeerd, Monique?

Ja, in Leiden, ook voor sociale dienstverlening. Ik werk nu als activiteitenbegeleidster bij Reakt op de Zijtocht in Zaandam. Dat is een onderdeel van de Parnassia Groep. Daar komen overdag mensen met een achtergrond in de geestelijke gezondheidszorg; mensen met een psychiatrische of verslavingsachtergrond. Ze hebben om wat voor reden dan ook geen werk en zitten thuis, met alle gevolgen van dien. Dan zijn wij er om weer structuur en een ritme op te bouwen, hen uit hun isolement te halen, in de hoop dat ze weer gaan participeren in de maatschappij. Op onze locatie repareren we fietsen en wordt er laagdrempelig productiewerk

gedaan. Tevens is er een prikploeg die tweemaal per dag Zaandam schoonhoudt. Er zijn mensen bij die geen vaste slaapplek hebben. Men kan elke dag een warme maaltijd krijgen. Er komen gemiddeld 60 man over de vloer. Maar ik kan je zeggen: het aantal mensen dat de boot (tijdelijk) mist groeit. En daar zitten ook mensen bij als jij en ik. Burn-out, relatie verbroken, baan kwijt, huis kwijt, aan de drank of drugs, en dan moet je maar zien op te krabbelen. Ik doe het nu elf jaar en met veel plezier. Ik ga nu aan een opleiding houtbewerken beginnen. In Purmerend is er een afdeling die met deze mensen meubels maakt.

En waar werk jij, Marian?

Ik werk vier dagen per week bij Stichting Odion met twaalf mensen met een verstandelijke beperking (en soms ook wel een psychiatrische achtergrond) op een woonvoorziening in Zaandam. Ze wonen geheel zelfstandig, maar er is ook een gemeenschappelijke keuken en woonkamer. Wie kan helpt dan mee met koken, afwassen, etc. Er is 24 uur per dag begeleiding. Overdag gaan ze naar de dagbesteding of bijvoorbeeld naar Werkom (voorheen Baanstede). Overdag moet je als activiteitenbegeleidster mee naar de huisarts of tandarts, een ovchipkaart regelen, contact onderhouden met de

'De liefde van mijn leven'

familie, etc. Voor mij ligt de uitdaging in nieuwe dingen ontwikkelen, met name ook in een-op-een begeleiding.

Hoe lang kennen jullie elkaar?

Monique: Al elf jaar. Ik ging met mijn hond op hondentraining bij Wik op het Kalf. Een vriendin van mij gaf daar les en zij kende Marian. Een keer per jaar organiseerden ze een weekendje-weg en daar ontmoette ik Marian. Marian: Mijn relatie was net uit en ik wilde niet met anderen in een huisje. Even lekker in mijn eentje. Monique: Er was wel een klik, maar eigenlijk pas een jaar later kregen we een relatie. Ja, en toen... Marian: Toen sloeg de vlam in de pan en is het nooit meer uit geweest. Monique: Zij is mijn grote liefde. (Haar blik zegt meer dan 1000 woorden, red.) Ze heeft humor, ja... gewoon de liefde van mijn leven. Die laat ik nooit meer gaan. Als ik 's morgens wakker word denk ik al: jeetje mina, wat een heerlijkheid ligt er toch naast me. Echt! Ik kan het niet anders zeggen. We kunnen lachen, praten, huilen met elkaar. We hebben nooit ruzie. Marian: Nou... Monique: Ja, wel eens verschil van mening of zo. Marian: Wat Monique voor mij betekent? (Haar ogen glinsteren.) Ook échte liefde. We zijn in 2011 getrouwd en onze huwelijksmeneer verwoordde dat ook mooi: dat je allebei mag zijn wie je bent. Ik, met mijn hele pakketje. Soms ben ik leuk, maar ik ben ook niet leuk. Als ik onder druk sta, wil ik wel eens even alleen naar het strand. In het begin vond Monique dat maar gek. Maar nu zegt zij wel eens: moet jij niet even naar het strand? Haha!

Hoe bevalt het wonen in Westzaan?

Marian: Leuk! Fijn! Groen! Echt wel dorps. Maar ik mis wel een kroegie om de hoek, waar je op vrijdagmiddag effe een drankje kunt halen. We hebben op een huurwoningje op Zaandijk gewoond, dichtbij De Kruis en De Hoop. Monique: Ik heb eerder in de Burgemeestersbuurt gewoond. In juni hebben wij samen met de buurtjes van Ut Gloppie en omgeving een barbecue georganiseerd en daar kwamen alle vijftien buurtjes met kinderen op af. Echt superleuk! Een goeie buur is beter dan een verre vriend.

Ondervinden jullie wel eens narigheid vanwege het feit dat jullie lesbisch zijn?

Monique: Nou, ik weet als sinds mijn pubertijd dat ik zo ben en commentaar doet mij sowieso niks. Marian: Ik had ooit een vriendje omdat het zo hoorde. Op de mavo vond ik een meisje wel heel erg leuk, maar dat herkende ik toen nog niet als verliefdheid. Pas in mijn studententijd werd ik met volle overgave verliefd op een studiegenootje. Die niet lesbisch was, haha! Ik hoor het vaak wel als mensen iets over ons zeggen. Je hoort wel eens dat het toch zonde is van zo'n knappe meid. Haha! Of mag dat er niet in, schat? Maar we zijn nooit lastig gevallen. Op bepaalde plekken en in het buitenland lopen we niet hand in hand, maar dat is het dan ook wel. Monique: ik heb echt nog nooit in mijn leven iets negatiefs over mijn gaardheid meegemaakt. Nooit.

Lees verder op pagina 15>

> vervolg van pagina 14

Julie hebben allebei geen kinderen. Mag ik vragen of dat een bewuste keuze was?

Monique: O zeker. Daar praten we heel gemakkelijk over. Ik heb altijd graag kinderen gewild, maar had nooit de juiste partner. Marian: Tot ik Monique op mijn 35ste leerde kennen heb ik nooit een kinderwens gehad. We zijn het traject ingegaan, maar dat heeft helaas niet mogen lukken. Toen zijn we ermee opgehouden. Het leverde ons ook te veel emoties en stress op.

Wat vinden jullie belangrijk in het leven?

Monique: Leven en laten leven. Marian: Liefde naar elkaar. Niet alleen als partner, maar ook naar je medemens. Laat elkaar. Maak het elkaar niet zo moeilijk. Monique: Stukje begrip, tolerantie. Al die haat en nijd in de wereld. Ik ben niet zo van de wereldvrede, want die bestaat gewoon niet. Maar hier in je eigen dorpje... Marian: Gun elkaar gewoon iets. Monique: Buiten je gezondheid, natuurlijk. Is ook heel belangrijk.

Marijke van der Pol
